

[Grethe Philip.]

slås, at hvis administrationen ønsker at disponere over en rammebevilling til driftsudgifter på en sådan måde, at staten under visse vilkår forpligter sig til køb af en ejendom, bør sagen forelægges de bevilgende myndigheder.

Livet er så mangfoldigt, at vi først efterhånden kan se, hvilke problemer rammebevillingssystemet vil rejse, men jeg mener vi løbende bør sørge for, at der bliver taget principiel stilling til alle nyopdukkende problemer. Jeg tror, at en klargøring skal ske ikke alene af hensyn til bevillingssystemet, men måske i fuldt så høj grad for at lette embedsmænd og ministre i deres arbejde. Usikkerhed i bedømmelsen kan stille den enkelte over for et urimelig vanskeligt pres, f. eks. ved valget af, om en sag skal ekspederes hurtigt med de fordele, det kan indebære, eller om man bør gå den betydelig langsommere vej via bevillingsmyndighederne.

Kildeskattéhussagen har også blottet visse internt administrative stivheder og uklarheder med hensyn til, hvem der skal tage affære, og hvem der skal følge en sag op. I det konkrete tilfælde har sygdomsperioder, feriefravær og tidspres spillet ind på skæbnesvanger måde. Vi kan jo ikke forhindre, at folk i ledende stillinger bliver syge, og vi kan heller ikke nægte dem ferie, men vi kan ved en omlægning og en rationalisering af administrationens forebygge, at nogle af de særlig prekære situationer opstår.

Siden 1966 har et udvalg nedsat af administrationsrådet specielt arbejdet med spørgsmål vedrørende en effektivisering af statens byggeri og ejendomsvedligeholdelse og det øvrige institutionsbyggeri, hvortil der ydes tilskud af staten. Det er meget komplicerede overvejelser, der bl. a. indebærer en analyse af statens byggevirksomhed og de organisatoriske spørgsmål om en større eller mindre centralisering af hele byggeadministrationen. Det er på forhånd klart, at med den tekniske udvikling, der foregår inden for byggeriet, bliver det i stigende grad nødvendigt at foretage en tidlig og omfattende programmering af byggeriet og at arbejde efter ensartede retningslinjer inden for statens byggeri. Der foreligger endnu ikke nogen indstilling fra administrationsrådet, og jeg skal ikke her forsøge at gå nærmere ind på problemerne, men nøjes med meget stærkt

at opfordre regeringen til at søge disse overvejelser om det statslige byggeri fremmet mest muligt.

Rent bevillingsmæssigt skulle den nye ordning med faste priser for statsbyggeriet vel også virke i retning af færre overskridelser. Det gælder naturligvis i første række overskridelser på grund af pris- og lønudviklingen, men ordningen kan måske også bevirke, at der bliver mindre incitament til fordyrende projektændringer undervejs.

I kildeskattéhussagen kom annonceringen til at spille en ikke uvæsentlig rolle for hele sagens forløb. Det virker næsten tragikomisk, at man ved et så stort og økonomisk omfattende lejemål, som det her har drejet sig om, har sparet på annoncerne. Dermed være ikke sagt, at statens salg af ethvert lille skovløberhus skal averteres firspaltet i alle landets aviser, men i fremtiden bør der være stor og tydelig annoncering i flere blade om de store lejemål og køb og salg. Netop herved skabes der jo også den bedste garanti for, at der ikke på uheldig vis sker en favorisering af et enkelt tilbud.

Professor Poul Meyer er i en kronik kaldet „Kildeskattéhuset“ i Politiken den 27. april 1969 inde på spørgsmålet om, hvordan menigmand ønsker, at en embedsmand skal være. Det er sikkert rigtigt, at de krav, der stilles om konduite, effektivitet og hurtig handling, kan komme i modstrid med de hensyn, der nødvendigvis bør tages til bevillingssystemet. Vi har tradition for at have en embedsmandsstand, der er meget loyal over for bevillingssystemet, men jeg tror, det er af meget stor betydning, at vi tilrettelægger systemet således, at det pres mod embedsmændene, der kan føre til en overskridelse af grænserne for deres økonomiske dispositionsret, bliver mindst muligt. Det kan ikke undre, at der findes embedsmænd, der ud fra et dybt engagement i deres sagsområde kan fristes til at gå ud til de yderste grænser af det bevillingsmæssigt tilladelige for at fremme, hvad de selv hver især anser for at være en god sag. Derfor er det uhyre vigtigt, at bevillingssystemets regler er så klare som overhovedet muligt. Jeg tror, at der måske særlig hos unge embedsmænd — jeg tænker her ikke mindst på nybagte akademikere — er et behov for oplysning om, at hele vort demokratiske system er baseret på, at